

XX. évfolyam 12. szám
2025. december

PUSZTADOKTOR MAGAZIN

a Madárkórház Alapítvány lapja

Rénkoszorú és a merengés
Vörösnyakú ludat engedett szabadon a Mikulás
Visszatekintés
A hattyú hálája

Hívj, hogy repülhessen!

13600/17

ADJUKOSSZE.HU

Támogatás mértéke:
500 Ft/hívás vagy SMS

Rénkoszorú és a merengés

Azt nem tudom, mennyire elterjedt az adventi koszorú készítése Magyarországon, (186 esztendeje készítették el az elsőt, amit legalábbis az adventi koszorú elődjének tekinthetünk), de talán ez egy olyan – viszonylag modern kori – hagyomány, ami sok családban él. Nálunk is készítünk minden évben, olykor többet is, ajándékba, és mivel a kisebb gyerekek számára ez olyan, mint egy kézműves foglalkozás, ki-ki szereti a maga ízlése szerint formálni. Ennek szellemében az idei koszorúnk nagyon kevés díszet kapott, az alkotója, a nagyobbik gyermek ugyanis egy rénszarvast szeretett volna megjeleníteni. 10 éves, és az eszével tudja már, hogy sem a Mikulás, sem a Jézuska nem olyan, mint amilyenek korábban gondolta, de a mesék és a varázslat annyira hozzátartozik

még ebben a korban a gyermeki lélekhez, hogy a Mikulás rénszarvasa a fénylő piros orrával része kell, hogy legyen a gondolatainknak. A koszorúról eszembe jutott J. K. Rowling Karácsonyi malacából a gurigaangyal, ami WC-papír gurigából készült, és évekig díszítette a történetben a karácsonyfát. Az én koszorúm olyan unalmasan ízlésesen szokványos koszorú lett volna, amiben a színharmónia és a mértékletesség a meghatározó, de amióta anya vagyok, a gyerekek pedig öntudatra ébredtek, gyakran lemondok erről a luxusról. Szóval gyertyát gyújtottunk a rénszarvason, amiről a kisebbiknek rögtön egy tudományos videó készítése jutott eszébe. Az égés folyamata nagyon izgatja, így hát azt is készítettünk, természetesen mikroszkóppal is bemutatva, milyen a gyufásdoboz dörzsfelülete és a gyufafej, mert hát ugye tudományosan is meg kell mutatni. Azt viszont nem állhattam meg, hogy ha már

egy kicsit merengek, na jó, bambulok a gyertyafénynél, ne próbáljam meg őket is erre rávenni, mert hát mégiscsak az egyik legnagyobb ünnepünk közeleg. Ilyenkor elő kell, hogy kerüljenek az adventi, karácsonyi szokások, köztük az is, hogy ilyenkor az ember hogyan szokott egy kicsit magával is számot vet-

ni. Például úgy, hogy végigpörgeti magában, megvalósultak-e azok a tervei, amiket egy évvel korábban elképzelt, hova jutott. Addig, amíg az embergyermeknek nem alakul ki az idő fogalma, ez egy nagyon nehéz kérdés. Sőt. Értelmezhetetlen. Aztán életkoronként nagyon sokat változik, hogyan is állunk az idő tényezőjéhez. Nagy átlagban azért felnőtt korunkban eljutunk valahogy idáig, hogy év vége felé, amikor – annak ellenére, hogy a természetben lelassul az idő, az ember benne mégis mindig rohan, – összegezni próbálunk, méricskélünk, statisztikát készíteni. Visszaemlékezni, jó döntéseket hoztunk-e. Ha nem, és azt hisszük, nem volt más választásunk, akkor ez valóban így volt-e. A madármentésnek abban a fázisában, amelyikben mi találkoztunk a madarakkal, a kórházban, ez egy viszonylag egyszerű történet. Megettetük-e a madarakat, kicseréltük-e a vizüket, megkapták-e azt az orvosi kezelést, amire szükségük

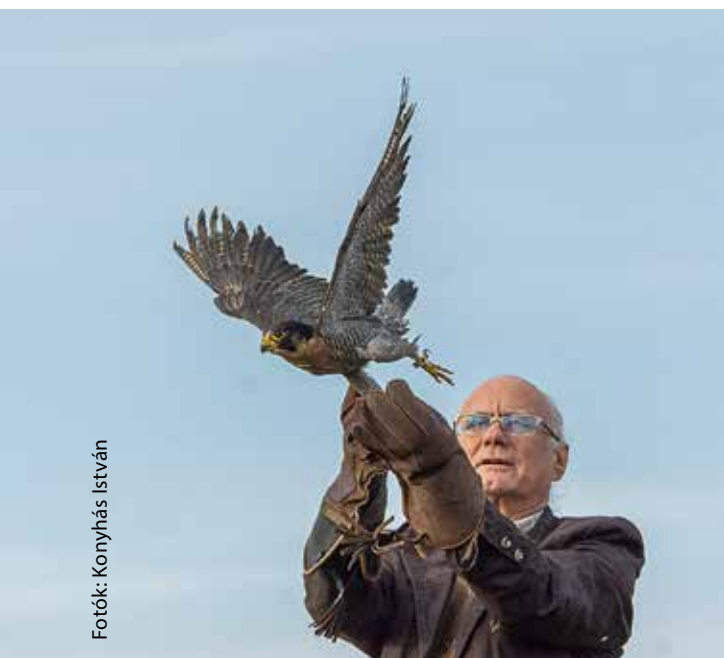
volt? A morális kérdések mindig egy korábbi fázisban súlyosabbak, olyankor, amikor önök találkoznak velük. Amikor észrevettem, hogy egy madár megsérült, segítetttem-e neki? Amikor megterveztem a teraszomra az üvegezést, belegendoltam-e, hogy biztonságos legyen ez a madaraknak? És ehhez hasonló.

A tapasztalatunk az, hogy bármennyire is elfajzottnak tűnik a világ, bármennyire is lelketlennek, nagyon sokszor bebizonyosodik, hogy nem az. És ezt éppen önök, a mi olvasóink és támogatóink bizonyítják be. Mert az előbb leírt kérdéseket önök nagy valószínűséggel felteszik maguknak, és igennel válaszolnak rá. Kiderül ez abból, hogy behozzák a sérült madarakat, akkor is, ha az önök kertjében

kapta el egy macska, és akkor is, ha séta közben találtak rá. Abból, hogy évek óta mellettünk állnak, ellátogatnak hozzánk, madarakat mentenek, támogatóinkká váltak, részünkre juttatják el az adójuk 1%-át a munkánk segítésére, és ezzel részesei annak a nagy mentőhálózatnak, amely mára szinte az egész ország területét lefedi. Nem tudjuk, lesz-e hozadéka, de reméljük. Nézem az asztalon a rénszarvast, az egyik gyertya már rövidebb. Közben az ablakban zajonganak a verebek az etetőn. Nálunk sok van. A gyerekek iskolában, én a számítógépnél. Írom a szerkesztői jegyzetemet, ahogy nagyjából 20 éve kisebb kihagyásokkal majdnem minden hónapban. Kollégáim etetnek, itatnak, takarítanak. Mint minden nap. Önök? Önök is készítik a számvetést? Ne felejtse el tőlünk beleírni a lajstromba egy nagy köszönetet! Boldog Karácsonyt!

Veres Hajnalka

A Karacsun vándora

Fotók: Konyhás István

Nem Karácsonykor, és nem kerecsent, hanem Mikulás-kor és vándorsólymot röptettünk. A két nemes ragadozó hasonlóan előkelő helyet foglal el a solymászok körében. Év végéhez közeledve most e kettő közül nem kerecsen, hanem vándorsólyom került be hozzánk. Áramütéssel, szárnyán nagy égett sebbel érkezett, nem tudott repülni, egy hónapig felállni sem, de meggyógyult. Gyakorolt a villanypásztoros röpdében, egyre gyorsabb köröket repült. Most lett készen, most volt rá alkalom. Elszállt, mint a szél.

A kerecsen szavunk eredete viszont szorosan kötődik a karácsonyhoz. Karacsun a türk eredetű „kara” fekete, sötét jelentésű szó és a „csun”, mint fordulás, a téli napfordulót a sötétből a világosságra való váltást jelenti. Ezt őseink tűzgyújtással és kerecsensólyom reptetéssel ünnepelték. I. Gyula pápa 350-ben december 25-ét nyilvánította Jézus születésének napjává, így a kereszténység beemelte saját ünnepei közé az ősi szokást – a téli napforduló ünnepét is keresztény tartalommal töltötték fel. (Hasonló okokból lett például a tavasz ünnepéből húsvét, a nyári napfordulóból pedig Szent Iván éj.) A *karacsun* – karácsony, olyan erősen gyökerezett a magyar hagyományban, hogy a magyarság körében jóval később meghonosodott keresztény ünnepre „karácsony” (itt már Jézus születése) is ezt vetítették át. Szinte minden európai nyelvben a karácsony ünnepet Jézus Krisztus nevéből (pl. angol: *christmas*) vagy az Ő megszületéséből, a születni szóból (olasz: *natale*, spanyol: *navidad* illetve a szláv nyelvekben pl. orosz: *rozhdzestvo* is a születésre emlékeztet). Kivételt szinte csak a magyar képez – és a román: *craciun*, ejtsd: *kröcsun*, amely a magyar karácsony, esetleg egy hasonló alakú besenyő, illetve kun szó átvétele. (Az őszi időszakban volt kerecsensólyom is nálunk, azt hamarabb elengedtük, mert nem az alkalom, hanem a felkészítettség, és megfelelő időjárás mellett a menni akarás a legfontosabb. Áramütésből gyógyult, készen volt, menni akart. Elszállt, mint a szél.)

Apróságok Madármikulása

A Hortobágyi Nyitnikék Óvoda kis ovisait minden évben megajándékozza a Madármikulás. Idén egy kis játékra hívtuk a gyerekeket. A Mikulás azt üzen-te nekik, hagyott egy kis ajándékot azoknál a madaraknál, amik egerekkel, pocokkal táplálkoznak. A gyerekekkel körbejártuk hát azokat a röpdét, amikben ilyen ragadozók laknak. Megnéztük a vörösvércsét, a különböző baglyok röpédit, az egerészölyveket, végül a hétvégi ünnepségre berendezett kis kuckónál bukkantunk rá a csomagokra, a kórház épületében. Az ovisok is hoztak ajándékot a madaraknak, a cinkegolyókat a madárparkban helyeztük el.

Veres Hajnalka

Visszatekintés

Öreg néne őzikéje több hónapos küzdelem után elvesztette törött lábát, de a *MediLend* humán Gyógyászati Segédeszközök forgalmazásával és gyártásával foglalkozó cég, ortopédiai műszerésze, *Nyisztor Zoltán* jóvoltából professzionális műlábát kapott.

Madarakat gyógyítunk, hogy visszaadjuk a természetnek azt, ami a természeté. Lapzártáig 3062 madár érkezett az évben a kórházba, abból a közel 10 000 mentett madárból az országban, melyeket országszerte 90-egynéhány telephelyünkön gyűjtenek össze önkénteseink és munkatársaink. A többi helyi mentőállomásokra, vagy közvetlen szabadon engedésre kerül. Mivel az évnek még nincs vége, a pontos adatokat majd következő számunkban adjuk közre. Voltak köztük és most is vannak még a leggyakoribb gólyák, ölyvek, vércsék, karvalyok, héják, baglyok, rigók, fecskék, varjak és galambok mellett ritka sasok, sólymok, ritka ludak, vöcskök, búvárok, egy haris, több guvat, szalonka, és rengeteg védett kismadár.

De nem csak madarakat gyógyítunk, hanem minden olyan vadon élő állatot, mely segítségre szorul. Emlős kórtermeinkben őzek, mezei nyulak, mókusok, pelék, sünök, denevérek mellett korábban volt vaddisznó, hód, róka, sakál, borz, nyest és nyusztcsalád, de háziállatok is bőven. Van egy vágóhídról mentett 32 éves lovunk, több elütött kutyánk, kóbor macskánk és ambuláns ke-

Mocsári teknős mentése áprilisban

Kölyök sün Nyíregyházáról

zelésre hozzák anyám tyúkját, kacsáját, lúdját, papagáját, kutyáját, macskáját és birkáját, kecskéjét is. Itt kötnek ki átmenetileg olyan elütött kutyák, zsákba kötött macskák, vágóhídra menő, kamionból kiugrott kacsák, libák, melyeknek nincs, vagy ismeretlen a gazdájuk.

Kezeltünk gazdás bengáli uhut, amúri darut, struccot, emut, dragopánt, fülesfácánt, dzsungel récét is.

Öregnéne őzikéje, a gida korától háznál nevelt gazdás őzsuta fél évig volt nálunk lábtöréssel műtve, pár hónapig egy társa is volt hasonló baleseti sérüléssel. Az felépült, ő is, de csak műlábbal került vissza Öreg nénéhez. Voltak a nyáron elütött és mentett őzgidák, suták, most is van egy felnőtt őzbak. Tartásuk nem egyszerű, különleges helyigényük, sajátos táplálék- és gondozási igényük van.

Műtét után, utókezelésre és speciális ellátásra a galambokat Egerbe *Kelemen Tamáshoz*, Tiszaszöllőse *Girsch*

Hosszú Katinkával gólyaelengedés előtt márciusban

Kiállításon Ander Tamás társaságában

Andreához, a varjakat Kiskőrösre, a Varjúház Alapítványhoz, a kisemlősöket Taksonyba a Tüskevár Alapítványhoz, a vércsék és karvalyok rászoruló egyedeit Dunaharasztra, a Suttogó Madársegítő Alapítványhoz továbbítjuk, ahol engedéllyel rendelkező mentőhelyen fogadni tudják.

Önkénteseink közül a betegek mentési szállításában sok más partnerünk mellett nagy segítségünkre van Udvardy István Kiskunfélegyházházról, aki a Dél-Alföldről hetente többször szállítja a madarakat Hortobágyra, Nagy Attila Gyöngyös környékéről, és különösen Ander Tamás Budapestről, aki párjával kiállításokon, rendezvényeken országszerte is képvisel. Ott volt velünk a FeHoVán, az EgzooMánián, múlt héten a Tati Vadlúdsokadalomban, most, jelen sorok írásakor a Lurdy Házban a TerraPlaza kiállításon mellettem tartja szóval az érdeklődőket (fent). A gyerekek is részt vesznek a munkában, a kicsiknek Madármentő tábor, a nagyobbaknak önkéntes munka keretében van lehetőség védett madarakkal foglalkozni. Erre való felkészítő Madármentő képzéseket tartottunk Hortobágyon, Pécsen és Budapesten, ahol idén is mintegy 200-an vettek részt és tettek vizsgát, a mentési szállításához szükséges ismeretekből. Ebbe nőtt bele kisunokám Lilla, aki most 10 évesen segít a madarak etetésében és elengedésében (lent).

Déri Lilla saját fogású hallal eteti a golyafiókát

Speciális segítségünkre van Dr. Dobos András szentesi szemész állatorvos, aki rendszeresen diagnosztizálja OCT készülékkel és kezeli lézerrel és műtétekkel megsérült betegeinket, és a világon elsőként épített be műanyag szemlencsét egy általunk kezelt parlagi sasba. Önkéntes állatorvosunk volt a nyáron Gyurkó Brigitta, akivel a világon először építettünk be golyacsőr transzplantátumot, és Abdelrahman Ezzeldin Gaber Basyouni Abdelmonem, jelenleg is itt dolgozó Egyiptomban végzett kollégánk, aki nálunk madarakra specializálódik.

Híres emberek is megfordulnak nálunk, Hosszú Katinka párjával egy golyát engedett szabadon.

A madarak gyakran jeles napokat tisztelnek meg életeseimyeikkel. Érkezésük, fészkelésük, kikelésük, kirepülésük és távozásuk meteorológiai fordulónapokhoz kötődik. A március 15-én érkező golyák tojásaiból május első vasárnapján, Anyák Napján kelnek ki az első kigolyák.

A szabadon engedéseket emiatt jeles napjainkon nagyszámú érdeklődő előtt és azok közreműködésével tesszük, melynek meghatározó szemléletformáló hatása van. Ilyen volt március 8. Nőnap, amikor 10 egerészölyvet, március 15, amikor 19 golyát, Húsvétkor további ölyveket, vércsét, karvalyokat, Május 1-én további golyákat, ölyveket, vércsét, Szent Iván éjjel, június 22-én vagy 20 baglyot, augusztus 20-án 89 golyát és megint 2 baglyot, október 23-án 2 parlagi sast, 10 egerészölyvet, 7 barna rétihéját, 13 vörös vércsét és 10 baglyot engedtek szabadon önkénteseink és látogatóink. Az első adventi gyertyagyújtás alkalmával még további 3 bagly került szabadon engedésre, és mikulásra is maradt egy vörösnakú lúd és egy vándorsólyom. Egy kerecsensólymot soron kívül engedtünk szabadon, az ősszel, mert nem az alkalom, hanem a felkészítettség, és megfelelő időjárás mellett a menni akarás a legfontosabb.

Közben ahogy mentem nyugdíjba, bár hatósági munkatársaim szépen elbúcsúztattak, és a falunapon a Hortobágyért díjat vehettem át.

Köszönjük mindenkinek a segítséget, együttműködést! Áldott Karácsonyt, és madarakban, jócselekedetekben gazdag Boldog Új Évet kívánunk!

Dr. Déri János
Madárkórház Alapítvány állatorvosa

A nyugdíjba vonulási ünnepség

A hattyú hálája

Ha szavazásra bocsátanák, hogy melyik az esztendő legbarátságatlanabb, leginkább „nem szeretem” hónapja, a november toronymagasan végezne az első helyen. A nappalok rohamos rövidülése, a korán beálló sötétedés, a monoton esőzések, a hideg szelek, a lombjukat vesztő fák csupasz látványa és a mindent átjáró nyirkosság nyomasztólag hat az emberekre. Nem véletlenül nevezték elődeink ezt a hónapot az enyészet havának. Pedig még ebben az időszakban is akadnak szép napok! A népi megfigyelés pl. Márton napjával (november 11.) kapcsolatban három lehetőséget is kínál:

- Ha fehér lovon jön, – azaz havazik – akkor korai, de rövid lesz a tél.
- Ha barna lovon jön, akkor enyhe, esős.
- Ha Márton „nyara” van, vagyis napsütéses, langyos az idő, akkor kemény lesz a tél.

Az ilyen napsütéses, langyos időt – aki csak teheti –, igyekszik is kihasználni. Kirándulóknak, kertészkedőknek, vadászoknak, horgászoknak ajándék egy ilyen nap.

Így gondoltam ezt én is, amikor a Ráckevei Duna-ág dömsödi szakaszára indultam horgászni. Az időjárás az adott időszaknak megfelelő volt, a bágyadt napsütést csak néha zavarta meg egy-egy aprócska felhő. A pontyok ilyenkor, az erősen lehűlt vízben már bandázó helyeikre vonulnak, azért inkább csak egy-egy kósza csukára számíthattam. Hétköznap lévén, a vízpart majdnem teljesen kihalt volt. Gyönyörködtem a túlsó parti fák itt-ott még meglévő, sárgás-vöröses szín összeállításában, a lassan elnyugvó természet szépségeiben. A táj nyugalma és a melengető napsütés együttes hatása képes elbágyasztani az embert. Horgász székembe süppedve már-már elszunyókáltam, amikor hirtelen, egyre erősödő, jellegzetes suhogásra lettem figyelmes. Mintha valaki egy nagy gumitömlőt pörgetne, suhogtatna a feje fölött. Ezt a hangot jól ismerem, repülő hattyúk közelednek! És valóban, ott húznak el melletttem, néhány méter magasban. Elöl a vezérgúnár, utána meg a többiek. Hosszasan nézek a

hatalmas madarak után és eszembe jutnak az emlékek. Vajon közöttük van-e a Tóni bácsi hattyúja?

Már több éve történt, akkor is „Márton nyara” volt. Ugyanezen a Kis-Duna szakaszon horgásztam. Nem voltam egyedül, tőlem vagy húsz méterre egy idős férfi horgászott. Már eltelhetett egy óra is kapás nélkül, ilyenkor az ember figyelme könnyen elkalandozik. Amikor átnéztem az öreghez, látom ám, hogy egy hattyúval foglalatosskodik. Beleakadt volna a madár a zsinórjába, vagy eteti talán? Önkéntelenül feléje indultam, amikor mosolyogva felém fordult. Közben a nagy madár néhány lépést távolodott tőlünk a parton, nyakát nyújtogatta felénk, majd felsandított az égre, megsuhogtatta szárnyait és nehézkesen felrepült. Az öreg szemével követte még egy darabig, aztán megszólalt:

- Igazán sajnálhatja, hogy nem előbb jött. Mivel ez nem akármilyen hattyú volt ám!

Kérdően néztem rá.

- Ha nem tartom fel, elmesélem a történetét...

- Alkonyatig maradok – feleltem némi ironiával. A csukázó úszómat meg innen is látom – tettem hozzá. Az öreg megigazította ellenzős sapkáját és mesélni kezdett:

- Még januárban történt, - tudja, amikor azok nagy hidegek voltak... Nem értem a bőrömben, szűk volt már a szobalevegő, no meg kíváncsi voltam, hogy mi lehet itt kinn a parton. Hát, amíg a szem ellátott, keményen befagyott ám a víz rendesen! Amint a parton bóklásztam, a sás között egy gubbasztó hattyúra lettem figyelmes. Közeledtemre bukdácsolva próbált arrébb menni, de látszott a mozgásán, hogy valami nincs rendben nála. Néhány métert bírt csak tovább haladni, utána lelapult. Felém fordulva sziszegő hangot adott ki, mint ahogy a libák szokták. Levettem a kabátomat és rádobtam. Attól átmenetileg elcsendesedett. Ám ahogy felvettem, a lábaival próbált kapálózni.

A fotón debreceni madármentőnk, Szűcs Edit a vízbe befagyott hattyút ment 2017. januárjában. (Fotó: Czeglédi Zsolt/MTI)

Valahogy elvergődtem vele a letámasztott kerékpáromig. Ott még egy madzaggal is átkötöttem, hogy útközben el ne essünk. Itt lakom a faluban, nem túl messze innét, de leizzadtam rendesen, mire hazaértünk! Otthon amennyire tudtam, átvizsgáltam, nincs-e rajta sérülés.

Mivel nem volt, inkább valamilyen betegségre gyanakodtam, ezért nem mertem a baromfiak közé engedni. Átmenetileg a kamrába zártam. Adtam neki enni, de nem evett az semmit, csak gubbasztott. Biztos voltam benne, hogy beteg lehet és talán a reggelt sem éli meg. Mit csináljak? Ekkor eszembe jutott, hogy hátha szomjas, mert vízhez nemigen juthatott hozzá. Befagyott minden. Egy régi lavórba vizet engedtem, egy kicsit még pancsoltam is a kezemmel, hogy észlelje a vizet. Még erre sem mozdult... Oda kellett hozzá vinni a teli lavórt! No, akkor felborzolta a tollát, alaposan szemügyre vette a kinevezett itatóedényt, – mivel addig lavórt nemigen láthatott – és ivott vagy két kortyot. Hanem utána, hirtelen ledugta félig a fejét a lavórba és mint egy szivattyú, csak úgy szívta magába a vizet! Láthatóan nagyon szomjas volt már, ki tudja hány napja nem ihatott.

Reggelre teljesen magához tért! Magabiztosan, kidüllesztett mellel várt. Addigra az eleséget is elfogyasztotta. Korábban pulykákat is tartottam. Az óljuk előtt egy kis kifutó van, ott helyeztem el. Persze a dróthálót megerősítettem, hogy ki ne törhessen.

Vagy három hét múlva elolvadt a jég. Láttam, hogy madaramnak nincs semmi baja. Nem akartam rabságban tartani, ezért a komámmal visszavittük oda, ahol korábban rátaláltam.

Lassan kitavaszkodott, de madaram nem jelentkezett. Láttam ugyan egy hattyúpárt a közelben úszkálni, de teljesen közömbösen viselkedtek. Arra is gondoltam, hogy ugyan miről is ismerne meg? Persze, ha belegondolunk, nekik mégiscsak könnyebb dolguk van, mert mi emberek mégsem mind fekete-fehérben

járunk...

Június végén, egy szép alkonyi órán, egy nádöbölben, a csónakomban kapásra vártam, amikor megjelent egy hattyúcsalád. Elöl a tojó, utána sorban hat darab szürke fióka, hátul a gúnár. Csipekedtek, szedegettek, ahogy ez náluk szokás. Ekkor a tojó felém kezdett el tekinteni, majd kivált a többiek közül és egészen közel jött. Gurgulázó hangokat hallatott, mintha magyarázna valamit. Biztos vagyok benne, hogy felismert! Szerintem megköszönte, hogy megmentettem az életét. Biztosra vettem, hogy nem eleséget jött koldulni, mint más hattyúk, mert közben a családja tartózkodóan hátrébb maradt, onnan figyeltek. Kolduláskor ugyanis valamennyi hattyú körém szokott seregleni.

Amíg a vendégszeretemet élvezte, sokat gondolkodtam arról, hogy tojó lehet-e, vagy gúnár. Bár teljesen nem lehettem benne biztos, de én már akkor is tojóra tippeltem! Egy gúnárnak más a testtartása és harciasabban is viselkedett volna. Ez a jelenet a nyár végén újra megismétlődött! A fiatalok akkor már anyányiak és barnás színűek voltak. Ekkor sem jöttek közelebb, a gúnárral együtt hátrébb maradtak. Én még „elbeszélgettem” egy darabig az anyjukkal, aki még most is hálálkodott nekem.

- Ezúttal egyedül jött volna? – kérdeztem.

- Nem, egy csapat repült erre. Valószínűleg a családja. Közülük vált ki ez a madár, gondolom felismert! Leszállt és odajött hozzám. „Hrúppögött” egy sort, talán búcsúzni jött, aztán elrepült a többiek után.

Sokáig beszélgettem még a Tóni bácsiként bemutatkozó öreggel a madarakról, halakról, egyszóval az állatokról. Hányszor elhangzik az elmarasztaló kifejezés, hogy „te állat!” Vagy, hogy X, Y „úgy viselkedik, mint egy állat!” Pedig, ha minél többen és közelebből megismernék a viselkedésüket, nagyon sokan magukba néznének és elszégyellnék magukat.

Szentjóby István

A Lurdy Házban jártunk a TerraPlaza expón, a hazai egyik legnagyobb és legszínesebb exotikus állat kiállításon. A Madárkórház rendszeres résztvevője a hasonló rendezvényeknek. A kézre vehető és simogatható egerészölyv ugyanolyan izgalmas egy gyermek számára, mint bármilyen más, távoli országban honos állatfaj, így számukra élményt jelent, számunkra pedig egy helyet, ahol a jövő reménybeli madármentőivel is találkozhatunk. Köszönjük!

Vörösnyakú lúd

Mikulásmadarat hozott a Mikulás. El is engedte a Madárpark vizén. Pár perc után elrepült.

hulla és egy lőtt élő jött, a hulla kiállításunkon van kitömve, az élet gyógyítás után én engedtem szabadon a Rókás pusztán egy laposban (a bal oldali képen). Utoljára 2021-ben védett területről került be egy sörétezett hulla, melyet egy rétisas félig megevett. Akkor szakvéleményt kértek, hogy az egyetlen söréttel a tüdejében milyen távolságot tudott megtenni? Sassal, vagy sas nélkül? Lehetett-e benne több sörét, amit a sas megevett?

Ki lőhetett, hol lőhetett? Ott lőtték-e, ahol találták, vagy nem is ott találták? Nem lett gazdája.

Ebben nem volt sörét, Geszterédéről hozták, ahol semmilyen jelentős vízfelület nincs, ahol vadludak szállnának le. Az úszóhártyáját szakította be valami, sántított is a bal lábára, de nem volt kimutatható ortopédiai oka. Viszont nem repült, hagyta magát megfogni. Két hétig karanténoltuk esetleges madárinfluenza miatt, de a bélsár tampon PCR vizsgálat negatív volt. Meggyógyult, Szilágyi Attila, a Hortobágyi Nemzeti Park munkatársa meggyűrűzte és a Mikulás elengedte.

Dr. Déri János

A **vörösnyakú lúd** (*Branta ruficollis*) ritka vadlúdfaj, kacsza méretű, vörös nyaka és melle feltűnő, nem lehet semmivel összetéveszteni. Világállománya mintegy 200 000 pár. Fokozottan védett, veszélyeztetett faj, eszmei értéke 1 000 000 forint. Nyugat-Szibéria arktikus területeiről vonul a Kaszpi-és a Fekete-tengerhez telelni, de a tömegesen hozzánk érkező nagy lilikekhez csatlakozva néhány száz egyed a Kárpát-medencébe is eljut. Tatán és Hortobágyon ritka, de rendszeres vendég. Eddig egyetlen magyar gyűrűs példányról tud az MME. Ez lett a második.

Nem minden évben kerül hozzánk. 2013-ban egy lőtt

December 20-án egész napos programokkal várjuk vendégeinket a Madárkórház Madárkarácsonyán!

Impresszum • Kiadja: Madárkórház Alapítvány • Felelős kiadó: Dr. Déri János • Cím: 4071 Hortobágy, Petőfi tér 6. • E-mail: madarkorhaz@gmail.com • Tel.: +36 (30) 9435-494; +36 (30) 535-6484 • Szerkesztők: Dr. Déri János, Konyhás István, Veres Hajnalka • Tördelés: TerepSzemle Stúdió • ISSN 1788-456X • Megtálalható országsszerte állatorvosi rendelőkben, állatkertekben, kisállatkereskedésekben, állati áruházakban, megyei könyvtárakban, AUCHAN és TESCO áruházakban, Alfazoo üzletekben és a budapesti METRO szerelvényeken.

Egyedi azonosító

REpont

Madárkórház Alapítvány